

Tűzkalitkák

Sparhelt

*Nagyanyám már duplán özvegy,
téli esteken szövőszéke szobájának felét
elfoglalja, munkájának különös ritmust ad
a gépen, megkér; tegyek a vékonyából a tűzre,
rántott levest főz, mellé sütőtököt süt,
a megmaradt tésztacsíkokat én piríthatom a vason,
a pászkát szeretik a gyerekek, mondja bazsalyogva,
majd elröpíti a fonaltartó bajót, és tovább
énekel arról, amiről beszélnie nem szabad,
őszirózsa én vagyok, a szeretóm elhagyott,
fáj a, fáj a gyöngye szívem, érted meghalok.*

Olajkályha

*Kimegyek az ólba, gázolajat pumpálok
a hordóból a kannába, óvatosan lépek,
nehogy kilöttyenjen, a legkisebb szobába
megyek, a húgom kicsi még, egész nap
egy traktorgumin ugrált rózsaszín
balerinaruhában, most rajzol,
nemsokára elálmosodik, letekerem
a kályha tartályának fedelét,
megigazítom a szűrőt, majd feltöltöm,
megkocogtatom a mérőt, a mutató
nem mozdul, gyufát dobok,
közben egy benzinkútra gondolok,
aztán ellenőrzöm a kékes lángokat,
úgy tűnik, biztonságban vagyunk,
ma sem robbantom fel a fáradt testeket
és a szép álmokat, melyeket csak kívánni lehet.*

Szenes kályba

Szomorú tél, az egyik szomszéd felajánl
kölcsonbe egy szenes kályhát, le kell
tisztogatni róla a rászáradt tyúkszart,
egyébként semmi baja, mindent elemészt
ez a lepattogott zománcú obeliszk,
néha pöffent, a szénpor befogja a fehér falat,
egyetlen szobát fűtünk, bétvégén négyen
lakjuk, amikor a kollégiumból hazamegyek,
ingerült vagyok, és tinédzser, ajtót csapkodok
és kiabálok, csitítani nem lehet, mert nagyon
kell nekem ez a rút kályba, nagyon kell valami,
amit a maga teljességében gyűlölhetek.

Kandalló

A tölgy az értő kéznek méltósággal enged,
az akác, ahol tud, ellenáll, a bükk szinte törik,
és ott van még az illatos fenyő és a puha nyár,
a favágás liturgiája, a könnyű vékonytól
a vastag nehézig, higgadt sorrend, tartani
kell a tüzet, egy apró üveg láthatóvá teszi
az izzó paraszt, nézni kedves, őrizni feladat,
holt reményeket hamvasztok titkon, az arcom forró,
és a fehér lepel már ráfagyott sokszímű világunkra.

Gázkonvektor

Az őrláng fényében érek haza, egyre
üresebb a ház, közös szobánkból külön
városba költöztünk a testvéremmel,
ez a dolgok rendje, a fűtést fontebb
tekerem, lobban és kattog a találmány,
egyebet nem kell tennem, mert a gáz
hosszú csöveken érkezik, ki tudja, honnan,
másik országból talán, nem lehet kiszámítani,
mikor fog el végleg, vagy mikor zárja el
a hatalmas főcsapot egy ártó szándék,
egy hirtelen politikai indíttatás, de addig is
a tüzet ketrebben tartjuk, bár rég a kezünkben eszik.

Egy hajdani hajdú

*Délutáni ábítat a diófa árnyékában,
a világ tengelye egy napraforgó kóró.
Minden, mi aznap a fejére esett,
egy gyermek kezében bizonyult nebéznek.*

*Borotváját széles bőrvön fente meg,
a tévét híradó közben köpte le,
testére ecetet dörzsölt fürdés után,
agyvérzéses sétáján terhes nőbe karolt.*

*Ötven évig szekéren járta az országot,
egy lányos özvegy kedvéért megállt,
egy napig tagja volt a pártnak,
és most felém vágtat elkobzott egyszem lován.*

Szentháromság, Röjtökmuzsaj